

KAPITOLA I.

TŘI NEMOCNÍ – NEMOC GEORGE A HARRISONA
– OBĚŤ VÍCE NEŽ STOVKY VÁŽNÝCH NEMOCÍ
– PRAKTICKÉ RADY – LÉČBA JATERNÍCH ONEMOCNĚNÍ
U DĚTÍ – ZJIŠŤUJEME, ŽE JSME PŘEPRACOVANÍ
A NUTNĚ POTŘEBUJEME VYPNOUT – TÝDEN NA
ROZBOUŘENÉ HLUBOKÉ VODĚ? – GEORGE NAVRHUJE
ŘEKU – MONTMORENCY PROTESTUJE – VĚTŠINA, TEDY
TŘI PROTI JEDNOMU, PŘIJME PŮVODNÍ NÁVRH

Byli jsme čtyři: George, William Samuel Harris, já a Montmorency. Seděli jsme u mě v pokoji, kouřili a rozebírali, jak jsme na tom špatně – tedy zdravotně špatně.

Znervózňoval nás pocit vlastní sešlosti. Harris se svěřil, že se mu občas zničehonic zamotá hlava, že ani neví, co dělá, a George hned přisadil, že mívá podobné závratě, kdy si neuvědomuje, co se s ním děje. Já zas měl odepsaná játra. Byl jsem si tím naprosto jistý. Dostal se mi totiž do ruky prospekt na zázračný jaterní lék, který podrobně popisoval příznaky, podle nichž člověk pozná, že nemá v pořádku játra. Já měl ty příznaky všechny.

Zvláštní na tom je, že pokaždé, když čtu příbalový leták nějakého zázračného léku, pociťuji na sobě všechny příznaky dané

nemoci, na niž jsou léky určeny, včetně těch nejzávažnějších. Diagnóza jako by byla v tu chvíli jasná.

Vzpomínám si, jak jsem jednou vyrazil do knihovny Britského muzea načíst informace o jednom v podstatě zanedbatelném zdravotním problému, který mne trochu obtěžoval. Byla to myslím senná rýma. Našel jsem příslušnou publikaci, stejně tak to, proč jsem přišel, a potom jsem už jen tak ledabyly obšel listy a očima přejížděl popisky jiných nemocí. Vlastně už ani nevím, kterou chorobou jsem začal, jen si vzpomínám, že šlo o nějakou zhoubnou pohromu pro lidstvo – ale nedostal jsem se ani do půlky seznamu varovných symptomů a bylo mi jasné, že ji mám.

Na okamžik jsem ztuhnul. Pak jsem v tichém zoufalství obrátil pár dalších stránek. Podle příznaků jsem zjistil, že mám tyfus, a zřejmě už pěkně dlouho, možná několik měsíců, aniž jsem o tom věděl. Stejně tak jsem netušil, že mám tanec sv. Víta, čili Huntigtonovu nemoc, která se projevuje nekontrolovatelnými trhavými pohyby, demencí a asi po patnácti letech od vypuknutí vede ke smrti. V tu chvíli jsem se rozhodl svůj případ prozkoumat důkladně. Byl jsem vážně zvědavý, na co ještě přijdu. Rozhodl jsem se proto postupovat podle abecedy.

První byl název *Ague*, a tak jsem zjistil, že trpím zimnicí, které do čtrnácti dnů podlehnu. Následovala Brightova nemoc. U té se mi dost ulevilo, protože mé symptomy byly spíš slabší a mohl bych s ní bez komplikací ještě dlouho žít. Vylekal jsem se u cholery, podle příznaků jsem byl v rozvinutém stadiu a s těžkou cukrovkou jsem se nejspíš narodil. Pečlivě krok za krokem jsem prošel všechna písmena abecedy a jen u onemocnění šestinedělek čili horečky omladnic jsem si oddechl, že ji nemám.

Nejdřív mě to zamrzelo, jako by mi někdo něco upřel. Proč bych já nemohl mít nemoc šestinedělek? Co mě má kdo omezovat? Nakonec jsem se ale uklidnil a potlačil svou chamtivost, když jsem uvážil, že všechny ostatní ve farmakologii známé nemoci mám. Přece nebudu sobec. Bez nemoci šestinedělek se klidně obejdu. Vystačil jsem si dále s pakostnicí neboli dnou v té nejhorší fázi a infekční žloutenkou, kterou jsem se pravděpodobně nakazil už někdy v mládí. Tím jsem se dostal až na konec slovníku i svých zdravotních potíží. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že více nemocí u sebe již neodhalím.

Seděl jsem a přemýšlel. Z lékařského hlediska jsem se vyhodnotil jako zajímavý případ a výborná akvizice pro mediky. Nemuseli by běhat po praxích, kdyby mě vlastnili. Sám o sobě vydám za celou nemocnici. Stačilo by si mě párkrát prohlédnout a mohli by rovnou vyrazit pro diplom.

Pak mě napadla otázka, jak dlouho asi budu ještě žít. Rozhodl jsem se proto vyšetřit. Pokoušel jsem se nahmatat puls. Nejprve bezvýsledně, až po chvíli jako by se rozběhl. Sledoval jsem hodinky a napočítal 147 tepů za minutu. Pak jsem se zaměřil na srdce. Ani to jsem nejdřív nemohl najít. Zastavilo se. Nakonec bylo tam jako vždycky a tlouklo pravidelně, i když ruku do ohně bych za to nedal. Následovala důsledná prohlídka trupu, prohmatával jsem se od pasu až k hlavě. Zabrousil jsem i do boků, ale ani tam jsem nic zvláštního necítil a vůbec nic divného neslyšel. Chtěl jsem se podívat taky na jazyk. Vyplázl jsem ho, jak to šlo nejvíc, a jedním okem jsem na něm hledal cokoli podezřelého. Viděl jsem si jenom na špičku, ale i to stačilo, abych se utvrdil, že mám ještě spálu.

Do knihovny jsem původně vstoupil jako člověk plný vitality. Odcházel jsem šouravě jako vetřák.

Zamířil jsem ke svému lékaři. Jsme staří kamarádi a kdykoliv se necítím dobře, mohu přijít, změří mi puls, podívá se mi pod jazyk a navíc vždy probereme vše podstatné o počasí. Za vyšetření naštěstí nemusím platit. Tentokrát jsem si dokonce myslel, že ho příjemně překvapím, když k němu zajdu a nabídnu se mu jako ojedinělý exemplář. Každý doktor přece potřebuje praxi a co je lepší a pohodlnější – mít mě, nebo se učit na sedmnácti stech obyčejných bezvýznamných pacientech s jednou, maximálně dvěma nemocemi? Šel jsem rovnou a on se zeptal:

„Co tě trápí?“

Odpověděl jsem:

„Milý příteli, nebudu tě unavovat tím, co mi je. Na to je život příliš krátký a co kdybys umřel dřív, než bych to dopověděl? Radši ti povím, co mi není. Určitě netrpím poporodními komplikacemi. Nevím proč, ale jsem si tím naprosto jistý. Všechny další nemoci však mám.“

Svěřil jsem se mu, jak jsem k tomu všemu přišel.

Podíval se mi do krku. Chytl mi ruku v zápěstí. Vzápětí mě praštil přes záda, zrovna když jsem to vůbec nečekal. To mi přišlo hodně zbabělé. A hned nato do mě vrazil hlavou. Pak se posadil a vypsals recept. Ten složil a podal mi ho. Zasunul jsem ho do kapsy a vyšel.

Ani jsem ho nekontroloval a šel do nejbližší lékárny. Magistr recept přečetl, ale hned mi ho vrátil s tím, že takové zboží nevede.

Zeptal jsem se: „Jste lékárník?“

„Ano, jsem, a v tuto chvíli mě to mrzí. Pokud bych totiž byl navíc majitelem potravin a penzionu, určitě bych vám vyhověl.“

Podíval jsem se na recept. Stálo v něm: